

Bencze Mihály

„A szabadság régi bajnoka”

(Bem József emlékére)

*Tornyosul a horizont, viharfellegek kavarognak,
Nagyon nehéz tél után a fecskék talán tavaszt hoznak.
Villámot szór a felhő, nyomán torz árnyékok vetülnek,
Hol gémeskút állt, most rémisztő fészületek készülnek.*

*Kelet és Nyugat közt morzsolódik sok nemzet, nincs egység,
A lengyel szabadságharc elvérzett, orosz becstelenség
Párizsba zavart, azt hitted ott kell fel számunkra a nap,
Bécsben is elvérzett a forradalom, jöhet egy új lap.*

*Kolozsvár után szabad lett Székelyföld, megjött Bem apó.
Csillagos ég is minket csodál, szabadok vagyunk, hahó!
Visszhangzik császárnak a cár, egyik kutya, a másik eb,
Üstökös-magány lett sorsunk, testünkön egyre több a seb.*

*Szabad Szeben és Brassó, három csiki zászlóalj zengett,
Tanács téri erkély alatt föléd hajolt három nemzet.
Kivonult Erdélyből az ellenség, felébredt a jövő,
Sírokon gyertyaláng repdes, több millió szitakötő.*

*Szászország-mező a mi világunk, népünk tündérszívú,
Egyesíti seregét a két gonosz, más lelkületű
Sötét démonok mindent felégettek, így lett Világos,
Mohamed vallása megmenti életed, hivatásos*

*Pasa lettél, de Murádként internáltak Aleppóba.
Kiegyezett az oszmán az oroszsal, ülhetsz hintóba,
Csaba királyfihoz vágathatsz, hogy végső lehelettel
Kiáltad: „Lengyelország, én már nem szabadítalak fel!”*

*Világszabadság – álombeli fogalom lett, délibáb,
Villámot szór még a felhő, de egyre több a porkoláb.*

*Európé és Zeusz szerelme zűrös, nagyon kényes,
Ég és föld között koporsód lebeg, nekünk örökmécses.*

(Csernátfalú, 2010. december 10.)

Isten nevében máglyára megyek

*Suhanó fákból élet korhad, határtalan a tér,
Eszmék és téveszmék kérgesednek, zötyög a szekér.
Nem látlak, árnyad jár mellettem, megfogom a kezéd,
Mennyek helyett a földön kereslek, ruhám viseled.*

*Évek óta feszítenek a képzetek s kérdések,
Választ keresve elnyűtt testemből sokszor kilépek.
Most Rómán keresztül a szívembe zarándokolok,
Megtisztulva megtisztulni, szülessenek új tanok.*

*Sötét hajam deres tincse homlokomra redőt fest,
Égető fény keres, megváltóm óv, ha kell, el is rejt.
Elmúlás rőt szele már nem borzol, megvan mindenünk,
Csillagokra írom fel: „Erős vár a mi Istenünk”!*

*Szentségek terhét átveszem, vérpiros az alkonyat,
Európa lángba borul, forr a bosszú s indulat.
Fegyverem a tiszta szó, éjjeli csendben zokogok,
„Erős vár a mi Istenünk”, telihold is felragyog.*

*Megtartó anyanyelv tűzében érthetőbb az ima,
Krisztus nyomában járj, ez az egyetlen medicina.
Az elmélet a világ zord faláról visszapattan,
Tévelygő lelkek bozótja visszhangzik, ég a katlan.*

*Csípős hideg szorongat, szellő pirostítja arcom,
Tűzzel-vassal vallat a gonosz, hitem fel nem adom.
„Itt állok, másként nem tehetek”, a császárt se bántom,
Isten nevében máglyára megyek, én, Luther Márton!*

(Eisleben, 2001, július 28.)

Atheneum

*Kint a közöny húrokat penget, bent a szabadság fegyvertelen,
Elmosódik a plakáton a névtelen tömeg, embertelen
Mint a legyőzött sereg, meddő lakói egy metropolisznak.
Kirabolt arcok, újjászületett hitért századokat várnak,
Frakkban érkezik a lelkiismeret, vagy páros havazással,
Vergődik a képzelet, beront az ajtón egy gyors villanással.
Tücskök és hangyák mézben egyek lesznek, a tarisznyák üresek,
Tiltott szerelmek karzaton virulnak, lombhullató füzesek.*

*Egy beintés és elindul a zápor, kiégnek a kvarclámpák,
Kikövezik a látóhatárt, tündérekké válnak a banyák.
Varázslók rabul ejtik a vonókat, húr csattan, mint az átok,
Kardcsapásként suhan a vágy, megelőz csendet és távolságot.
Szobrászkodik a karmester, égve röpködnek a fémforgácsok,
Közművesek falfehérek, feszegetik az eget az ácsok.
Zölden vérzik a nyár, csillagot tüsszentenek a kormos álmok,
Csilingel a hold, de vadul verik a patkót a lókovácsok.*

*Feltámadás harmadnapján indulót zengnek a réz harsonák,
A fogant időt vulkánok tisztítótüzeben koronázzák.
Zörgő brácsák fölött kötélhányós, korhadt hárfán egyensúlyoz,
Ordít arcán a zuhanás gögje, bögője törött, nem túloz.
Zsákban futnak az akkordok, cselló leveti halotti maszkiáját,
Hegedűre tűzött évszakok festik a közömbösség arcát.
Bereked az angolkürt, a kottán marhavagonok futnak át,
Leengedett sorompó között kattog a csend, nem leli mását.*

*Ósdi gondolatok tűzfalán vakolatot bont a pergődob,
Fűzött igazakkal összeférceli a mindenséget, oszlop
Emelkedik, rajta szárnyra gyúlt madár foltozza az éveket,
Kiürített játékdobozban tuba horkol, nem kap érveket.
Fagott, hamis hangot fogott, és belebotlott a kontrafagott,
Kitört a zűrzavar, sápadt piccolo itt hagyott csapat-papot.
Délkörök mentén dörömböl az üstdob, végtelenbe menekül,
Páholy magánya atomokra hull, árnyékszéken a nagydob ül.*

*Felsikolt a klarinét, hát meddig tart ez a szkizofrén refrén?
Parancsra lendül valami az égnek, lázadás vagy csak repkény?
Testrészek félhangos jajgatása kilóg a forró összhangból.
Fuvola fénytelenül karcolja a tájat, nyikorog dacból.*

*Védelem nincs, minden égitestre ablakot nyit a fájdalom.
Bejárja a hit szakadékait, de meggyóntat a cimbalom.
Lámpa fényes ökle sújt, az idő csak piruló harangjáték,
Szilveszteri koncert véget ért, lassan emlékké fagy a tajték.*

(Csernátfalu, 2016. december 31.)

Diszkómacska